

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **P. B.**, bytem v P. 2, U Z. 13, adresa pro doručení: P. 6, V Š. ú. 2/366, zastoupeného JUDr.Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem v Praze 2, Slavíkova 23, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti společnosti **EGIDA CZ s.r.o.**, IČ: 25605909, se sídlem v Praze 6, Veleslavínská 45, zastoupené JUDr.Františkem Hrudkou, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 30, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 25.5.2012, č.j. S-MHMP 713814/2011/OST/MO,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 25.5.2012, č.j. S-MHMP 713814/2011/OST/MO, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 8.808,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr.Ondřeje Tošnera, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též žalovaného správního úřadu), ze dne 25.5.2012, jímž bylo k odvolání žalobce částečně změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby, ze dne 2.5.2011, o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Regenerace lokality Břetislavka v Praze 6 v katastrálním území Dejvice při ulici V Šáreckém údolí“.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí odvolacího správního úřadu je vydáno v rozporu se zákonem, zejména pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce namítl, že absentují náležitosti výroku rozhodnutí a napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 9 odst.1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Žalobce namítl, že výrok územního rozhodnutí neobsahuje umístění stavby na pozemku, zejména vzdálenosti od hranice pozemku a sousedních staveb zcela absentují a chybí i vymezení území dotčeného vlivy stavby. To, že rozhodnutí neobsahuje všechny uvedené náležitosti, zejména údaj o odstupu stavby, žalobci znemožňuje v úplnosti vyjádřit se ke všem vadám navrhované stavby a rozhodnutí, jež ji umísťuje. Žalobce má za to, že jestliže je právním předpisem předepsáno, že výrok územního rozhodnutí musí mít určité náležitosti, potom je musí mít a je nerozhodné, zda jsou tyto náležitosti uvedeny v dokumentaci nebo v jiném podkladu pro rozhodnutí. Rozhodnutí jako individuální správní akt musí být samostatným obsahovým celkem, který nese celistvou a srozumitelnou informaci, nezbytnou k řádné účasti v řízení a uplatňování procesních práv účastníků. Jestliže územní rozhodnutí neobsahuje všechny náležitosti, jež jsou předepsány vyhláškou č. 503/2006 Sb., pak je vydáno v rozporu s právními předpisy a to je důvod pro jeho zrušení a nové projednání věci.

Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí ve věci, neboť není zřejmé, na základě jaké dokumentace je stavba umístěna. Podle názoru žalobce neobstojí odkaz na odůvodnění rozhodnutí ani odkaz na dokumentaci, neboť absentující části výroku nelze doplňovat tím, že jsou uváděny v jiných částech rozhodnutí. Pouze výrok rozhodnutí působí právní následky a tedy výrok musí být určitý a přezkoumatelný a pokud z něho není zřejmé, podle jaké dokumentace má stavba být realizována, nemůže být ani zřejmé, jak je stavba umístěna. Ani v odůvodnění rozhodnutí není dokumentace jakýmkoli způsobem identifikována. Územní rozhodnutí je neurčité a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím, že uvedenou vadu prvostupňového rozhodnutí žalovaný odvolací správní úřad neodstranil, zatížil jí i rozhodnutí své.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl zmatečnost rozhodnutí ve smyslu, že stavba je navržena i na jiných pozemcích, než jsou pozemky uvedené v rozhodnutí o umístění stavby. Uvedená žalobní námitka se týká problematiky kanalizace pro nový objekt číslo popisné 915, který měl být odkanalizován novou přípojkou do kanalizace v ulici V Šáreckém údolí. Zde však pozemek č. 4131/1 není uveden v rozhodnutí o umístění stavby a rovněž další navržená přípojka, zasahující pozemky parc. č. 4149/1 a 4860, není v rozhodnutí uvedena a tyto pozemky nebyly uvedeny ani v žádosti o umístění stavby, ačkoliv v dokumentaci je tak navrhováno. Tvzení žalovaného, že pozemek komunikace V Šáreckém údolí není umístěnou stavbou dotčen, tak nemá oporu v textové ani grafické části dokumentace. Jestliže uvedené rozhodnutí hovoří pouze o stávající kanalizační přípojce, pak je zmatečné, neboť odkazuje na dokumentaci pro umístění stavby, kde je v textu uvedena i zakreslena v koordinační situaci přípojka nová, která zasahuje do dalších pozemků.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl rozpor stavby s územně plánovací dokumentací, zejména s ustanovením § 90 písm.a) a b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu – stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů. K uvedené žalobní námitce žalobce namítl, že za stěžejní námitku a vadu územního rozhodnutí je třeba považovat několikanásobný rozpor umísťované stavby s územně plánovací dokumentací. Stavba se nachází v záplavovém území, vymezeném ve výkresu č. 33 v územním plánu jako záplavové území kategorie B, území neprůtočná. Podle názoru žalobce nelze stavbu v takovémto území umístit, neboť dle regulativů územního plánu hlavního města Prahy lze

připustit pouze dostavbu stavebních mezer. Stavební mezerou je nezastavěné místo ve stávající souvislé zástavbě charakterizované tím, že se jedná o plošně malou chybějící část zástavby v poměru ke stávajícím objektům. Jejich zastavovací schéma je z okolní struktury zřejmé. V daném místě však není žádná souvislá zástavba, v níž by byla mezeru, kterou by bylo možno doplnit. Pokud žalovaný odkazoval na to, že je zde možnost realizovat stavbu v místě stávajících staveb nebo staveb zaniklých, tato skutečnost není ve vztahu k posouzení, zda jde o stavební mezeru nebo nikoliv, rozhodná. Rozhodné je to, že stavební mezeru se musí nacházet ve stávající souvislé zástavbě, musí ji doplňovat, jestliže má být stávající zástavba odstraněna. Nejedná se už o stávající zástavbu, ale o stavbu novou. V daném případě se o souvislou zástavbu nejedná, když navrhovaná stavba je rozsáhlým solitérním záměrem, navazujícím pouze z jedné strany na zachovávanou stavbu na pozemku parc.č. 2410/1, kterou navíc značně svou plochou převyšuje.

Rozhodnutí žalovaného je rovněž vzhledem k absenci řádného odůvodnění rozhodnutí, proč žalovaný zcela pominul zákaz umístování staveb pro zdravotnictví, nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nedostatek důvodů, což je samo o sobě důvodem pro jeho zrušení a nové projednání věci.

V pátém žalobním bodě žalobce namítl rozpor stavby s územně plánovací dokumentací s ustanovením § 90 písm. a) a b) stavebního zákona s tím, že v daném případě se jedná o nerozvojové území, v němž je možné pouze zachování stávajících staveb a případně jejich definované změny, a nikoli umístění stavby nové, což se stalo v daném případě. Jestliže stavební úřad v nerozvojovém území umístil rozsáhlou novostavbu, zcela popřel smysl a význam nerozvojového území a žalovaný jeho postup potvrdil, čímž zatížil touto vadou i rozhodnutí své. Rozhodující orgán se nevypořádal se všemi žalobcem namítanými skutečnostmi, jejichž porušení mohlo ve svém závěru způsobit nezákonnost rozhodnutí, a žalovaný vychází ze zcela nesprávného způsobu výpočtu půdorysu stavby. Tvrzení žalovaného, že půdorysem se rozumí půdorys nadzemních podlaží, je vadné a bez opory v logickém stavu věci. Půdorysem se dle obecné definice rozumí kolmý průmět předmětu na vodorovnou rovinu, u staveb se potom jedná o kolmý průmět stavby na terén. V daném případě je půdorysem stavby její průmět na terén, což odpovídá zastavěné ploše společné podnože, tj. půdorysné stopě polozapuštěného podzemního podlaží, neboť nadzemní podlaží se nedotýkají terénu, ale jsou umístěny na společném podloží, které vystupuje dva až dva a půl metru nad terén. Půdorys dané stavby je tedy 606 m² a nikoli 392 m², jak nesprávně tvrdí žalovaný. Vzhledem k tomu, že se dle územního plánu jedná o území nerozvojové, kde je možné pouze zachování stávajících staveb bez možnosti další stavební činnosti, byla stavba umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací.

Rovněž v šestém žalobním bodě žalobce namítl rozpor stavby s územně plánovací dokumentací, neboť není splněno ani územním plánem předepsané funkční využití. Daná plocha je určena pro všeobecně obytné využití, kde jsou stavby s ubytovací kapacitou nad 20 lůžek přípustné pouze výjimečně. Pro výjimečné umístění navrhované stavby přitom nejsou žádné důvody dány. Pro výjimečnou přípustnost je rozhodný zejména veřejný zájem, tedy zda stavba je ve veřejném zájmu, případně zda soukromý zájem převažuje nad veřejným. Uvedeným kritériem se správní úřad nijak řádně nezabýval a neodůvodnil výjimečně přípustné řešení dané stavby v daném místě. Podle názoru žalobce je nutno posoudit, zda stavba je ve veřejném zájmu, případně zda soukromý zájem převažuje nad zájmem veřejným. Pokud žalovaný tvrdí, že stavba přinese oživení areálu hostince Břetislavka a kapacita záměru nezatíží dané území, pak se jedná o tvrzení částečně obecné a nepřezkoumatelné, částečně

nepravdivé tvrzení, neboť stavba je situována do míst, kde by v zásadě podle územního plánu žádná další novostavba s ohledem na zájmy jím sledované být realizována neměla.

V sedmém žalobním bodě žalobce namítl rozpor stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem stávající zástavby. Podle názoru žalobců se předmětná stavba zejména z hlediska výšek objemu a svého architektonického ztvárnění vymyká charakteru daného místa, určovaného stávajícím objektem restaurace s kulturním sálem i širší lokality Šáreckého a Lysolajského údolí. Navrhovaná stavba jako celek svou hmotou a urbanistickým uspořádáním a zvolenou architekturou vytváří nepřírozený zásah do typické předválečné zástavby pražského předměstí s převážně rodinnými domy a vilami, navíc v exponovaném místě bývalého centra lokality – nároží s výletní restaurací a provozní zahradou, doplněnou o pódium a taneční parket s možností rekreace u Šáreckého potoka. Za stávajícím objektem restaurantu je navrhovaná stavba opticky objektem vyšším než okolní zástavba a naruší dochovaný ráz zástavby Šáreckého údolí, neboť se jedná o intenzivní zástavbu, která se z charakteristik vymyká. Umísťovaná stavba narušuje urbanisticko architektonické charakteristiky daného území, proto je rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem.

V osmém žalobním bodě žalobce namítl rozpor stavby s požadavky na výstavbu v přírodním parku. Stavba se nachází na území přírodního parku, dříve oblast klidu Šárka – Lysolaje, který je podle zákona o ochraně přírody a krajiny a vyhlášky hlavního města Prahy zřízen za účelem ochrany krajinného rázu, včetně jeho kulturní a historické složky. Navrhovaná stavba není rodinným domem ani nízkopodlažní zástavbou odpovídající architektonické kvality, proto byla umístěna v rozporu s článkem 3 odst.2 písm.b) vyhlášky hlavního města Prahy č. 8/1990. Jestliže uvedená vyhláška omezuje možnost zástavby na zástavbu nízkopodlažní, potom je - i s ohledem na charakter předmětného území přírodního parku a jeho zástavby - nepochybné, že se nejedná o zástavbu čtyřpodlažní, neboť objekt pro bydlení o čtyřech nadzemních podlažích je již objemným domem, jehož umístění nemůže být na území přírodního parku přípustné.

V deváté žalobní námitce žalobce namítl rozpor stavby s požadavky na řešení ploch pro pěší. Namítl, že před stavbami v ulici Šáreckého údolí není vybudován chodník o uvedené minimální šířce a proto nebylo možno stavbu umístit. V daném případě je podle dokumentace navrhována při komunikaci ulici V Šáreckém údolí zpevněná plocha – obruba. Podle názoru žalobce jestliže je při vozovce pozemní komunikace navrhována takováto stavba, potom musí umožňovat bezpečný pohyb osob a musí zachovávat předmětnou minimální šířku. Podle názoru žalobce se tedy nelze vyhnout splnění požadavků uvedené vyhlášky tím, že liniovou zpevněnou plochu vyvýšenou obrubníkem nad vozovku mezi budovou a vozovkou nenazývat chodníkem, ale obrubou. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v rozporu s vyhláškou č. 398/2009 a ustanovením § 90 písm.c) stavebního zákona.

V desátém žalobním bodě žalobce namítl, že stavba byla umístěna, aniž bylo povoleno odstranění stavby stávající. Na předmětných pozemcích se nachází stavba č.p. 915. Novou stavbu přitom nelze umístit do doby, než bude postupem podle stavebního zákona umožněno odstranění této stavby. Podstatou této námitky není soukromoprávní nemožnost umístění stavby z důvodu existence jiné stávající stavby na daném pozemku, ale nemožnost veřejnoprávní, spočívající v tom, že územní rozhodnutí musí být vykonatelné a musí být tedy realizovatelné. Územním rozhodnutím nelze vymezit určitý pozemek pro umístění předmětné nové stavby, je-li již zastavěný jinou stavbou, tj. je-li již využit tak, že novou stavbu nelze na pozemku zároveň realizovat. Jinými slovy - nelze vydat územní rozhodnutí předtím, než bude

zřejmé, zda stávající zástavba může být s ohledem na zájmy chráněné stavebním zákonem odstraněna či nikoliv. O tom však dosud rozhodnuto nebylo.

Závěrem podané žaloby žalobce namítl, že postupem žalovaného, který se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, byl žalobce v řízení zkrácen na svých právech nezákonným postupem úřadu a to mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Tím, že se žalovaný řádně nevypořádal s žalobcem důvodně vytýkanými vadami prvostupňového rozhodnutí, byl zkrácen na svém právu řádného přezkumu zákonnosti rozhodnutí a jeho souladu s požadavky veřejného zájmu na základě jeho odvolání podle ustanovení § 89 odst.2 správního řádu. Žalobce byl zkrácen na svém právu, aby jeho odvolací důvody byly akceptovány nebo aby bylo řádně a přesvědčivě odůvodněno, proč se tak nestalo.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že napadeným rozhodnutím žalovaný zčásti změnil podle ustanovení § 90 odst.1 písm.c) správního řádu rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně o umístění stavby, nazvané „Regenerace lokality Břetislavka“, v ostatním je podle ustanovení § 90 odst.5 správního řádu potvrdil. Změna spočívala v doplnění druhu pozemků dotčených stavbou ve výroku rozhodnutí o umístění stavby. Rozhodnutím o umístění stavby byla ve stopě stávajících staveb č.p. 915 v k.ú. Dejvice při ulici V Šáreckém údolí, které budou odstraněny, umístěna stavba ubytovacího zařízení, navazující na stávající hostinec Břetislavka při křižovatce ulic V Podbabě, V Lysolajském údolí a v Šáreckém údolí. Žalovaný v odvolacím řízení požádal o přezkum závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, s výsledkem tohoto přezkumu seznámil účastníky řízení a pokud jde o podanou žalobu, jednotlivé žalobní námitky jsou obsahově totožné s námitkami odvolacími, které žalovaný posuzoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), osoby, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Na výzvu soudu ze dne 7.8.2012 uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení společnost EGIDA CZ s.r.o., která však písemné stanovisko k obsahu podané žaloby ve lhůtě stanovené soudem nepředložila.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 22.12.2010 podala společnost EGIDA CZ s.r.o. žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ubytovacího zařízení s drobnými provozovny v uliční části parteru s jedním polozapuštěným podzemním podlažím, dvěma nadzemními podlažími a podkrovím. Stavba má obsahovat 20 ubytovacích jednotek, maximálně 40 lůžek, 4 drobné provozovny, 19 stání v podzemní garáži v domě, přičemž 2 stání z celkového počtu stání budou upravena pro vozidla osob se sníženou schopností pohybu.

V řízení před správním úřadem prvního stupně uplatnili námitky I. B., P. B., J. B. a Občanské sdružení Pro Haunspaulku. Stavební úřad přezkoumal a zhodnotil soulad navržené stavby s územně plánovací dokumentací, cíli a úkoly územního plánování, s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, zejména s obecnými technickými požadavky na výstavbu a obecnými technickými požadavky zabezpečujícími užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientaci a účastníkům řízení

umožnil seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Zároveň přezkoumal a stanovil požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí a k ochraně dalších veřejných zájmů, jak vyplynuly z projednání a stanovisek dotčených orgánů.

Na základě zjištění, že návrh je v souladu s výše uvedenými veřejnými zájmy, rozhodl Úřad městské části Praha 6 dne 2.5.2011 o vydání rozhodnutí, kterým byla ve stopě stávajících staveb č.p. 915 v katastrálním území Dejvice při ulici V Šáreckém údolí, které budou odstraněny, umístěna stavba ubytovacího zařízení navazující na stávající hostinec Břetislavka při křižovatce ulic V Podbabě, V Lysolajském údolí a V Šáreckém údolí. Zároveň stavební úřad stanovil pro stavebníka celkem 26 podmínek, za nichž je možno stavbu umístit.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby podali dne 25.5.2011 odvolání totožného obsahu I. B., J. a P. B., všichni zastoupeni týmž právním zástupcem, a dne 30.5.2011 podala odvolání rovněž RNDr. Zdeňka Hodková.

O podaných odvoláních rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 změnil tak, že na straně 1 ve výroku č.1 se za číselky 240/1, 240/2 a 2411 doplňují slova druh pozemku - zastavěná plocha a nádvoří, za číselku 2412/1 se doplňují slova druh pozemku ostatní plocha – jiná plocha. V ostatním bylo napadené rozhodnutí potvrzeno se závěrem, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vypořádal se všemi uplatněnými odvolacími námitkami, posoudil soulad záměru s hledisky uvedenými v ustanovení § 90 stavebního zákona, vyhověl důvodné odvolací námitce ohledně absence druhu pozemku podle katastru nemovitostí ve výroku napadeného rozhodnutí. Ostatní odvolací námitky posoudil z důvodů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nedůvodné a napadené rozhodnutí shledal věcně správným.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal na výzvu soudu o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího správního úřadu, jímž bylo *de facto* zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby, ze dne 2.5.2011, o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Regenerace lokality Břetislavka v Praze 6 v katastrálním území Dejvice při ulici V Šáreckém údolí“.

Podle ustanovení § 68 odstavců 1 až 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ustanovení § 27 odst.1. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (ustanovení § 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků;

výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pro řízení a rozhodnutí o odvolání platí totéž podle ustanovení § 93 správního řádu. Podle ustanovení § 192 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

V prvé žalobní námitce žalobce namítal, že výrok územního rozhodnutí neobsahuje umístění stavby na pozemku, zejména vzdálenosti od hranice pozemku a sousedních staveb zcela absentují a chybí i vymezení území dotčeného vlivy stavby. To, že rozhodnutí neobsahuje všechny uvedené náležitosti, zejména údaj o odstupech stavby, žalobci znemožňuje v úplnosti vyjádřit se ke všem vadám navrhované stavby a rozhodnutí, jež ji umísťuje.

S uvedenou odvolací námitkou se podrobně vypořádal žalovaný odvolací správní úřad na stranách 3 a 4 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že území dotčené vlivem stavby je shodné s označenými pozemky, uvedenými ve výroku rozhodnutí. Pro účely řádného umístění stavby je text podmínek č. 2 až č. 5 rozhodnutí o umístění stavby natolik dostatečný a určující, že vylučuje možnost záměny či nesrozumitelnost výroku o tom, v jakém území je stavba umísťovaná.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí ve věci, neboť není zřejmé, na základě jaké dokumentace je stavba umístěna. Podle názoru žalobce neobstojí odkaz na odůvodnění rozhodnutí ani odkaz na dokumentaci, neboť absentující části výroku nelze doplňovat tím, že jsou uváděny v jiných částech rozhodnutí. Pouze výrok rozhodnutí působí právní následky a tedy výrok musí být určitý a přezkoumatelný a pokud z něho není zřejmé, podle jaké dokumentace má stavba být realizována, nemůže být ani zřejmé, jak je stavba umístěna. Ani v odůvodnění rozhodnutí není dokumentace jakýmkoli způsobem identifikována. Územní rozhodnutí je neurčité a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím, že uvedenou vadu prvostupňového rozhodnutí žalovaný odvolací správní úřad neodstranil, zatížil jí i rozhodnutí své.

Podle ustanovení § 9 odstavec 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí stavební úřad předá žadateli jedno vyhotovení územního rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy; územní rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti zašle také obci, pokud není stavebním úřadem, a popřípadě speciálnímu stavebnímu úřadu, který povede stavební řízení.

Podle ustanovení § 9 odstavce 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v ustanovení § 92 stavebního zákona obsahuje a) druh a účel umísťované stavby, b) katastrální území a parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje, c) umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb, d) určení prostorového řešení stavby, zejména půdorysnou velikost, maximální výšku a tvar a základní údaje o její kapacitě a e) vymezení území dotčeného vlivy stavby.

Podle ustanovení § 9 odstavec 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb. grafická příloha rozhodnutí o umístění stavby, ověřená stavebním úřadem, obsahuje výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb, a popřípadě vybranou část dokumentace podle přílohy č. 4 k této vyhlášce. U liniových staveb delších než 1.000 metrů a staveb zvláště rozsáhlých lze doplnit půdorysné vyznačení stavby na mapovém podkladě v měřítku 1:10 000 až 1:50 000.

Žalobcem formulovaná námitka byla soudem shledána důvodnou. V projednávané věci stavební úřad při hodnocení věci zjistil, že popis stavby ve výroku rozhodnutí je pro orientaci účastníků řízení dostatečný, ke stejnému závěru dospěl i žalovaný odvolací orgán s tím, že pro předmětnou zamýšlenou stavbu a stavební úpravy je popis umístěvané stavby ve výroku rozhodnutí dostačující. Tento závěr po provedeném řízení učinil i Městský soud v Praze, neboť žádný právní předpis neukládá výslovně stavebnímu úřadu povinnost, aby všem účastníkům řízení byla kompletní projektová dokumentace či ověřená grafická příloha doručována jako nedílná součást výroku rozhodnutí o umístění stavby či o vydání stavebního povolení. Z výroků vydaných správních rozhodnutí je zřejmé, jaká stavba je rozhodnutím umístěována a odkaz na ověřenou projektovou dokumentaci není v rozporu se zákonnými ustanoveními stavebního zákona. Namítal-li ovšem žalobce, že z výroku rozhodnutí jako esenciální části každého rozhodnutí, vydaného ve správním řízení, není v posuzovaném případě rozhodnutí o umístění stavby zřejmé, podle jaké dokumentace má stavba být realizována, není zřejmé, jak je stavba umístěna a ani v odůvodnění rozhodnutí není dokumentace jakýmkoli způsobem identifikována, je na místě učinit závěr o tom, že vydané územní rozhodnutí je v tomto směru neurčitě a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tím, že uvedenou vadu prvostupňového rozhodnutí žalovaný odvolací správní úřad neodstranil, zatížil jí i rozhodnutí své.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl zmatečnost rozhodnutí ve smyslu, že stavba je navržena i na jiných pozemcích, než jsou pozemky uvedené v rozhodnutí o umístění stavby. Uvedená žalobní námitka se týká problematiky kanalizace pro nový objekt číslo popisné 915, který měl být odkanalizován novou přípojkou do kanalizace v ulici V Šáreckém údolí. Zde však pozemek č. 4131/1 není uveden v rozhodnutí o umístění stavby a rovněž další navržená přípojka, zasahující pozemky parc. č. 4149/1 a 4860, není v rozhodnutí uvedena a tyto pozemky nebyly uvedeny ani v žádosti o umístění stavby, ačkoliv v dokumentaci je tak navrhováno. Tvrzení žalovaného, že pozemek komunikace V Šáreckém údolí není umístěnou stavbou dotčen, tak nemá oporu v textové ani grafické části dokumentace. Jestliže uvedené rozhodnutí hovoří pouze o stávající kanalizační přípojce, pak je zmatečné, neboť odkazuje na dokumentaci pro umístění stavby, kde je v textu uvedena i zakreslena v koordinační situaci přípojka nová, která zasahuje do dalších pozemků.

I tento žalobní bod zasahuje do textu jednotlivých podmínek, vyjádřených v rozhodnutí o umístění stavby – zde se jedná o podmínku č. 15, k níž se žalovaný odvolací úřad vyjádřil v rámci vypořádání totožné odvolací námítky na straně 4 pod bodem ad 3/ odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že jak řad veřejné kanalizace, tak i přípojka již existují a jsou zakresleny v situačním výkresu v měřítku 1:500. Žalobcem namítaný pozemek, jenž je pozemní komunikací v Šáreckém údolí, není umístěnou stavbou dotčen a proto není ani uveden ve výčtu pozemků, dotčených stavbou.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl rozpor stavby s územně plánovací dokumentací, zejména s ustanovením § 90 písm.a) a b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu – stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů. K uvedené žalobní námitce žalobce namítl, že za stěžejní námitku a vadu územního rozhodnutí je třeba považovat několikanásobný rozpor umístované stavby s územně plánovací dokumentací. Stavba se nachází v záplavovém území, vymezeném ve výkresu č. 33 v územním plánu jako záplavové území kategorie B, území neprůtočná. Podle názoru žalobce nelze stavbu v takovémto území umístit, neboť dle regulativů územního plánu hlavního města Prahy lze připustit pouze dostavbu stavebních mezer. Stavební mezerou je nezastavěné místo ve stávající souvislé zástavbě charakterizované tím, že se jedná o plošně malou chybějící část zástavby v poměru ke stávajícím objektům. Jejich zastavovací schéma je z okolní struktury zřejmé. V daném místě však není žádná souvislá zástavba, v níž by byla mezera, kterou by bylo možno doplnit. Pokud žalovaný odkazoval na to, že je zde možnost realizovat stavbu v místě stávajících staveb nebo staveb zaniklých, tato skutečnost není ve vztahu k posouzení, zda jde o stavební mezeru nebo nikoliv, rozhodná.

Městský soud v Praze úvodem k této námitce předesílá, že vycházel z právního názoru, který zaujal Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 21.5.2009, č.j.: 6Ao 3/2009 – 76, dostupném na www.nssoud.cz, podle něhož správní soud není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality; kromě splnění kompetenčních a procedurálních požadavků mu však nic nebrání též posoudit, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva popřípadě zda i při formálním splnění všech podmínek hmotného práva nejde o řešení ve vztahu ke konkrétní osobě (navrhovateli) zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační, nejde-li o zjevný exces, šikanu a podobně. Současně s tím je však vždy nutno uvážit, zda takový zásah skutečně představuje reálné a konkrétní porušení práva navrhovatele. Správní soud je tedy povolán zhodnotit, zda mezi navrhovaným využitím území a (z toho plynoucím) omezením dotčeného vlastníka nemovitosti neexistuje, i při formálním dodržení veškerých požadavků hmotného práva, zjevný nepoměr, který nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území obce v souladu s požadavky uvedenými v ustanovení § 18 stavebního zákona. Výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a vyváženost mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem, ale i mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé. Jak již bylo v judikatuře NSS opakovaně uváděno, řešení zvolené územním plánem může legitimně omezit výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí (popřípadě též výkon dalších práv s těmito nemovitostmi spojených - například práva na svobodné podnikání) a není-li zjištěno, že jde o řešení nezákonné či excesivní, soud se k vhodnosti a účelnosti takového postupu nevyjadřuje.

Jak vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v odůvodnění usnesení ze dne 21.7.2009, č. j. : 1Ao 1/2009 – 120, dostupném rovněž na www.nssoud.cz, územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším

ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.

Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. V první řadě má v principu legitimní důvody - územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to tedy, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni - za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny - strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníku bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). Jaká míra to bude, je nutno posoudit vždy v konkrétním případě s přihlédnutím k rozhodným okolnostem. V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možné dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánem regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu (zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických a jiných věcných práv při tvorbě územního plánu musí být, jak výše uvedeno, ostatně vedena veškerá omezení vyplývající z územního plánu, tedy i omezení nepřesahující spravedlivou míru; v opačném případě by se jednalo o ústavně nepřípustný, neboť v rozporu s článkem 4 odst.4 Listiny základních práv a svobod jsoucí zásah).

Z obsahu spisového materiálu i z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že žalovaný odvolací správní úřad dovodil, že celý záměr se nachází v území neprůtočném kategorie B a nikoli zčásti v území kategorie C průtočném, kde lze doplňovat stavební mezery, tedy nepochybně i v místě stávajících staveb či staveb zaniklých. Soud shledal uvedenou žalobní námitku důvodnou, neboť se lze ztotožnit s názorem žalobce ohledně výkladu neurčitěho právního pojmu „stavební mezera“. Za stavební mezerou je třeba považovat dosud nezastavěné místo ve stávající souvislé zástavbě, jedná se o plošně malou a chybějící část zástavby v poměru ke stávajícím objektům. Otázkou zkoumání místních poměrů umísťované stavby se však odvolací správní úřad nezabýval, nijak se nevypořádal s žalobcovou argumentací o tom, že v daném místě není žádná souvislá zástavba, v níž by byla mezera, kterou by bylo možno doplnit. Pokud žalovaný odkazoval na to, že je zde možnost realizovat stavbu v místě stávajících staveb nebo staveb zaniklých, tato skutečnost není pro svou obecnost a nekonkrétnost ve vztahu k posouzení dané umísťované stavby, významná natolik, aby bylo tento odkaz možno považovat za řádné, úplné a přesvědčivé vypořádání odvolací námitky, vznesené žalobcem v podaném odvolání.

Výše uvedené se nepochybně týká i žalobní námitky páté, v níž žalobce namítl rozpor stavby s územně plánovací dokumentací s ustanovením § 90 písm. a) a b) stavebního zákona s tím, že v daném případě se jedná o nerozvojové území, v němž je možné pouze zachování stávajících staveb a případně jejich definované změny, a nikoli umístění stavby nové, což se stalo v daném případě. Žalovaný odvolací správní úřad v bodě 6 na straně 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí poukázal na to, že přijal argumentaci správního úřadu prvního stupně, že za stávající stavby nelze počítat stavby zničené povodní nebo zaniklé, tedy stavby již neexistující. Uvedené odůvodnění je pro svoji obecnost neurčité, neboť nereflektuje

skutečné poměry v okolí umisťované stavby, není zřejmé, které konkrétní stavby měly správní úřady obou stupňů na mysli a z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů dospěly k výše uvedenému závěru o tom, že tyto konkrétní stavby nelze započítat pro účely posouzení, zda záměr se či není v souladu s územně plánovací dokumentací. Tato vada, spočívající v nedostatečném odůvodnění, způsobuje, že napadené rozhodnutí o odvolání je v této části nesrozumitelné pro nedostatek důvodů a je také samostatným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem.

V šestém žalobním bodě žalobce namítl další důvody, pro které shledává rozpor stavby s územně plánovací dokumentací, neboť není splněno ani územním plánem předepsané funkční využití. Daná plocha je určena pro všeobecně obytné využití, kde jsou stavby s ubytovací kapacitou nad 20 lůžek přípustné pouze výjimečně. Pro výjimečné umístění navrhované stavby přitom nejsou žádné důvody dány. Pro výjimečnou přípustnost je rozhodný zejména veřejný zájem, tedy zda stavba je ve veřejném zájmu, případně zda soukromý zájem převažuje nad veřejným. Uvedeným kritériem se správní úřad nijak řádně nezabýval a neodůvodnil výjimečně přípustné řešení dané stavby v daném místě. Žalovaný odvolací správní úřad se i ve vypořádání této odvolací námitky omezil na odkaz na rozhodnutí správního úřadu prvního stupně s tím, že výjimečná přípustnost je odůvodněna jednak souhlasnými stanovisky dotčených orgánů veřejné správy, jednak tvrzením, že kapacita záměru dané území nezatíží. Soud se však ztotožnil s názorem žalobce o tom, že bylo povinností správních úřadů obou stupňů posoudit, zda umisťovaná stavba je ve veřejném zájmu, případně zda soukromý zájem převažuje nad zájmem veřejným a závěry těchto úvah vyjádřit určitým a srozumitelným způsobem v odůvodnění rozhodnutí. Pokud však žalovaný tvrdí, že stavba přinese „oživení areálu hostince Břetislavka a kapacita záměru nezatíží dané území“, pak se jedná o tvrzení částečně obecné a proto i nepřezkoumatelné, částečně nepravdivé, neboť žalobce zcela určitým a srozumitelným způsobem argumentoval tím, že stavba je situována do míst, kde by v zásadě podle územního plánu žádná další novostavba s ohledem na zájmy jím sledované být realizována neměla.

V sedmém žalobním bodě žalobce namítl rozpor stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem stávající zástavby. Podle názoru žalobců se předmětná stavba zejména z hlediska výšek objemu a svého architektonického ztvárnění vymyká charakteru daného místa, určovaného stávajícím objektem restaurace s kulturním sálem i širší lokality Šáreckého a Lysolajského údolí. Navrhovaná stavba jako celek svou hmotou a urbanistickým uspořádáním a zvolenou architekturou vytváří nepřirozený zásah do typické předválečné zástavby pražského předměstí s převážně rodinnými domy a vilami, navíc v exponovaném místě bývalého centra lokality – nároží s výletní restaurací a provozní zahradou, doplněnou o pódium a taneční parket s možností rekreace u Šáreckého potoka. Za stávajícím objektem restaurantu je navrhovaná stavba opticky objektem vyšším než okolní zástavba a naruší dochovaný ráz zástavby Šáreckého údolí, neboť se jedná o intenzivní zástavbu, která se z charakteristik vymyká. Umisťovaná stavba narušuje urbanisticko-architektonické charakteristiky daného území, proto je rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozsah odvolacím orgánem provedeného přezkumu musí nalézt odraz v odůvodnění jeho rozhodnutí. Z odůvodnění musí být patrný dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do

patřícného skutkového a právního kontextu. Musí z něho být zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Rovněž z něho musí být zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou skutkovou a právní argumentaci účastníků správního řízení a proč odvolací důvody považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

Otázka posouzení vlivu umísťované stavby na životní prostředí, hodnoty daného vymezeného území a její soulad s územně plánovací dokumentací je přitom zcela stěžejním a zásadním bodem všech podání, které všechny tři žalobkyně v rámci řízení před správními úřady obou stupňů učinily. Žalovaný odvolací správní úřad se však v rámci vypořádání se s uplatněnými námitkami omezil pouze na jejich doslovný a podrobný přepis, odkázal na předložená stanoviska dotčených orgánů státní správy a uzavřel, že uplatněné námitky nejsou důvodné. Žaloba byla soudem shledána důvodná potud, že se žalovaný odvolací správní úřad dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, které byly v nesmírně podrobném a obšírném odvolání žalobcem namítány.

V osmém žalobním bodě žalobce namítl rozpor stavby s požadavky na výstavbu v přírodním parku. Stavba se nachází na území přírodního parku, dříve oblast klidu Šárka – Lysolaje, který je podle zákona o ochraně přírody a krajiny a vyhlášky hlavního města Prahy zřízen za účelem ochrany krajinného rázu, včetně jeho kulturní a historické složky. Navrhovaná stavba není rodinným domem ani nízkopodlažní zástavbou odpovídající architektonické kvality, proto byla umístěna v rozporu s článkem 3 odst.2 písm.b) vyhlášky hlavního města Prahy č. 8/1990. Jestliže uvedená vyhláška omezuje možnost zástavby na zástavbu nízkopodlažní, potom je - i s ohledem na charakter předmětného území přírodního parku a jeho zástavby - nepochybné, že se nejedná o zástavbu čtyřpodlažní, neboť objekt pro bydlení o čtyřech nadzemních podlažích je již objemným domem, jehož umístění nemůže být na území přírodního parku přípustné.

S totožnou odvolací námitkou se vypořádal žalovaný odvolací správní úřad na straně 5 a 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde převzal v podobě doslovné citace závěry správního úřadu prvního stupně a uzavřel, že na základě posouzení dokumentace dospěl k názoru, že nelze souhlasit se závěry odvolatelů, že záměr stavby odporuje článkům 4 a 13 vyhlášky OTPP a že není v souladu s urbanisticko-architektonickými charakteristikami prostředí. V uvedeném odůvodnění se však žalovaný nevypořádal s žalobcovou argumentací, že nejde o nízkopodlažní dům a nevyjádřil vlastní úvahy o tom, proč je vznesená odvolací námitka nedůvodná.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní

uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalovaný odvolací správní úřad však vlastní úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil, neozřejmil v něm výše popsany proces ve vztahu ke konkrétním námitkám odvolání a zatížil tím své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek vydání nesprávného rozhodnutí o odvolání. Postupem žalovaného, který se řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, byl žalobce v řízení zkrácen na svých právech nezákonným postupem úřadu a to mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Tím, že se žalovaný řádně nevypořádal s žalobcem vytýkanými vadami prvostupňového rozhodnutí, byl zkrácen na svém právu řádného přezkumu zákonnosti rozhodnutí a jeho souladu s požadavky veřejného zájmu na základě jeho odvolání podle ustanovení § 89 odst.2 správního řádu. Žalobce byl zkrácen na svém právu, aby jeho odvolací důvody byly akceptovány nebo aby bylo řádně a přesvědčivě odůvodněno, proč se tak nestalo.

V deváté žalobní námitce žalobce namítl rozpor stavby s požadavky na řešení ploch pro pěší. Namítl, že před stavbami v ulici Šáreckého údolí není vybudován chodník o uvedené minimální šířce a proto nebylo možno stavbu umístit.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že v daném případě je podle dokumentace navrhována při komunikaci ulici V Šáreckém údolí zpevněná plocha v podobě tzv. „obruby“. Žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou vypořádal tím, že poukázal na skutečnost, že umístění chodníku není předmětem tohoto územního řízení. Z tohoto odůvodnění opět není jakkoli zřejmé, na základě jakého uvážení dospěl žalovaný k závěru, že byly splněny podmínky, stanovené vyhláškou OTTP ohledně zabezpečení bezbarérového užívání staveb. Žalovaný totiž nikterak nevyjádřil, zda uvedená zpevněná plocha – obruba - umožňuje bezpečný pohyb osob a zachovává předmětnou minimální šířku. Nedostatečné vypořádání této odvolací námítky proto nikterak nevyvrací názor žalobce o tom, že se žadatel o umístění stavby vyhnul splnění požadavků uvedené vyhlášky tím, že liniovou zpevněnou plochu vyvýšenou obrubníkem nad vozovku mezi budovou a vozovkou nenazývá „chodníkem“, ale „obrubou“, aniž by žalovaný odvolací správní úřad vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí výklad uvedeného neurčitého pojmu. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v rozporu s vyhláškou č. 398/2009 a ustanovením § 90 písm.c) stavebního zákona.

V desátém žalobním bodě žalobce namítl, že stavba byla umístěna, aniž bylo povoleno odstranění stavby stávající. Na předmětných pozemcích se nachází stavba č.p. 915. Novou stavbu nelze umístit do doby, než bude postupem podle stavebního zákona umožněno odstranění této stavby. Žalovaný odůvodnil svůj závěr o nedůvodnosti uvedené odvolací námítky tvrzením, že stavba č.p. 915 je ve vlastnictví žadatele o umístění stavby, ohledně stavby bude postupováno podle ustanovení § 128 stavebního zákona a proto podle názoru žalovaného stávající stavba není překážkou pro vydání územního rozhodnutí.

Uvedená námitka je důvodná. Pravomocné územní rozhodnutí musí být vykonatelné a realizovatelné. Z toho důvodu nelze územním rozhodnutím vymezit určitý pozemek pro umístění předmětné nové stavby, je-li již zastavěný jinou stavbou, je-li již využit tak, že novou stavbu nelze na pozemku zároveň realizovat. Soud se ztotožnil s názorem žalobce o tom, že územní rozhodnutí nelze v takovém případě vydat dříve, než bude nepochybně zřejmé, zda stávající zástavba může být s ohledem na zájmy chráněné stavebním zákonem odstraněna či nikoliv. Z tohoto hlediska však odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje

tvrzení rozhodných skutkových a právních okolností, na jejichž základě by bylo možno tento závěr dovodit, neboť z jeho obsahu se lze domnívat, že o odstranění stávající stavby č.p. 915 dosud rozhodnuto nebylo.

Závěrem považuje Městský soud v Praze za vhodné zdůraznit, že pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí, vydané v oblasti veřejné správy (ustanovení § 4 odst.1 písm.a) s.ř.s.), je z povahy věci nutné, aby bylo možno z přezkoumávaného rozhodnutí usoudit, z čeho právní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Samotný pojem „odůvodnění“ v sobě zahrnuje požadavek, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí. Absentují-li tyto důvody a úvahy v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního úřadu, kterým se řízení před správními orgány končí, musí je soud pro nepřezkoumatelnost zrušit.

Ze všech výše uvedených důvodů shledal soud žalobou napadené rozhodnutí odvolacího správního úřadu nezákonným a z důvodů, obsažených v ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. soud rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a podle ustanovení § 78 odstavec 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení bude na odvolacím správním úřadu, aby se znovu podrobně zabýval oprávněným prostředkem žalobce a jeho jednotlivými námitkami, uplatněnými v průběhu správního řízení a vyjádřenými v podaném odvolání. V intencích shora uvedeného – vázán právním názorem soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku podle ustanovení § 78 odstavec 5 s.ř.s. – odvolací správní úřad znovu rozhodne o odvolání žalobce a bude dbát na to, aby jeho rozhodnutí mělo náležitosti požadované zákonem tak, jak jsou uvedeny v ustanovení § 68 a následujících správního řádu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a dále odměna právního zástupce JUDr.Ondřeje Tošnera, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 1.008,- Kč, neboť právní zástupce žalobce je podle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 8.808,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze byla soudem společnosti Troja Real a.s. dána možnost uplatnit její práva v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16.září 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu